

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. πα τ ῶ.

Πατὼ ἐλαφρῶς, οἶονεὶ γ λ υ κ ᾶ ἔνθ' ἄν.: Γλυκοπάτα, μὴ τότε ξυπνήσης Κρήτ. (Σέλιν.) Μ—μὰ γιατί γλυκοπατᾶ τὸ κρασί; — "Εν' τοῦ σταφυλίου, γιέ μου Κύπρ. || Ἄσμ.

Γλυκοπατῶ τὰ κλήματα καὶ κόβγω τὸ σταφύλι Κρήτ.

Χίλια μαχαίρια καὶ σπαθιά χάμω 'ς τὴ γῆς στρωμένα, γλυκοπατῶ τα καὶ περνῶ, ἀγάπη μου, γιὰ σένα Κρήτ. (Σέλιν.)

Χίλια μαχαίρια καὶ σπαθιά κάτω 'ς τὴ γῆ στρωμένα, γλυκοπατῶ τα, τὰ περνῶ κ' ἔρχομαι γιὰ τὰ σένα Νίσυρ.

Γλυκοπατῶ τα κὶ πιρνῶ κ' ἔρχομαι μὲτ' ἰσένα Θράκ. (Αἶν.) || Ποίημ.

"Εβγα καὶ γλυκοπάτησε λουλούδια μαραμένα Λ. Ἐφταλ., ἔνθ' ἄν.

γλυκοπεθερά ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. πε θε ρ ᾶ.

Ἡ ἀγαπητή, ἡ λίαν προσφιλὴς πενθερά ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ. Νὰ πῆτε τσῆ μαρνούλας μου, τσῆ γλυκοπεθεράς μου Κρήτ.

Γιὰ πές μου, γλυκοπεθερά, κάτι νὰ σὲ ρωτήσω, τὸ τί ἔτρωγες 'ς τ' ἀγγάστρι σου ὅπου μυρίζει ὁ γιός σου; Πελοπν. (Γορτυν.)

γλυκοπέπονο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. πε π ὶ ν ο ι.

Εἶδος πέπωνος μὲ λίαν γλυκεῖαν τὴν γεῦσιν πολλαχ.: Εἶναι γλυκοπέπονα αὐτά, εἶναι νόστιμα, πάρ' τα Ἀθῆν.

γλυκοπέρδικα ἡ, Χ. Παλαίσι., Συλλογ. Κυπρ. ποίημ., 146 γλυκοπέρδικα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. πέ ρ δ ι κ ᾶ.

Μεταφ., ἡ λίαν ἀγαπητή, ἡ προσφιλὴς σύζυγος, γυνὴ ἢ ἀγαπωμένη νέα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

"Εβδομήντα ἐκκληθῆς τζ' ἄμ' πᾶς τζ' ἄ, γλυκοπέρδικά μου τὰ κοίματα σὸν κόφκονται τζ' ἄδ δὲν ἔρτης μιτά μου Κύπρ. || Ποίημ.

Εὐθὺς ἐπολοήθηκεν ἡ γλυκοπέρδικά μου κ' εἶπαν τους καλησπέρα σας, ἀφέντη καὶ κυρά μου! Χ. Παλαίσι., ἔνθ' ἄν., 146.

γλυκοπερπάτητος ἐπιθ. Τ. Ἀγρ., Ν. Ἔστ. 22 (1937), 1361.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἐπιθ. πε ρ πα τ ῆ τ ὶ ο ς.

Ἄ κατὰ τρόπον εὐάρεστον, οἶονεὶ γλυκὺν περιπατῶν: Ποίημ.

Ἀνήξερη θεωρεῖ 'ς τὰ μάτια μὲ γελᾶει κὶ ἀφή, γλυκοπερπάτητη διπλὰ ἀπὸ τίς ἄλλες.

γλυκοπηγὴ ἡ, Ι. Πολέμ., Ἐξωτ., 63.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. π η γ ῆ.

Ἡ οἶονεὶ γλυκεῖα πηγὴ, ἡ παρέχουσα γλυκὺ ὕδωρ: Ποίημ.

Μὰ ἐγὼ τὸ πείσμα τους θὰ πνίξω καὶ πέρ' ἀπ' τὴ γλυκοπηγὴ

βαθὺ λαγούμι θέ ν' ἀνοίξω
νά ἔρχονται κάτω ἀπὸ τὴ γῆ.

γλυκοπηδῶ Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π η δ ῶ.

Πηδῶ κατὰ τρόπον ἐλαφρόν, εὐχάριστον, οἶονεὶ γλυκύν: Ἡ πέρδικα γλυκοπηδᾶ.

γλυκοπιάνω Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. Θέατρ., 4 Ἀγν., 145. Μέσ. γλυκοπιάνομαι Κεφαλλ. (Κουβαλᾶτ. κ.ά.)— Χ. Χρηστοβασ., Ἐβδομ., 2, 475 γλυκοπιάνομαι Λεξ. Βλαστ. 397 γλυκοπιᾶζομαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι ᾶ ν ω.

1) Ἐνεργ., κολακεύω τινὰ διὰ λόγων καὶ τρόπων ἡπίων Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν.: Μπορεῖ μάλιστα νὰ γλυκοπιάνουνε καὶ νὰ χαιδοκολακεύουνε κάτι ξένους Γ. Ψυχάρ., Ρωμαίικ. Θέατρ., 4. Τὴ γλυκοπιάνουνε γιὰ τοὺς ἀχρεῖους τοὺς σκοπούς τοὺς Γ. Ψυχάρ., Ἀγν., 145. Συνών. κ α λ ο π ι ᾶ ν ω.

2) Μέσ., προσβάλλομαι ἀπὸ ἐπιληψίαν, σεληνιασμὸν Κεφαλλ. (Κουβαλᾶτ. κ.ά.)— Χ. Χρηστοβασ., ἔνθ' ἄν.— Λεξ. Βλαστ. 397: Νὰ γλυκοπιαστῇ (ἄρᾶ) Κεφαλλ. Ὁ ἄδρας τῆς δὲ δουλεύει, γιὰτ' εἶναι γλυκοπιασμένος Κουβαλᾶτ. Ἐπεσαν κάτω καὶ ἐκυλιόντανε σὰν γλυκοπιασμένος Χ. Χρηστοβασ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ι ᾶ ζ ω, γ λ υ κ ο τ α ρ ᾶ ζ ω (Π), σ ε λ η ν ι ᾶ ζ ο μ α ι, τ α ρ ᾶ ζ ο μ α ι. 3) Ἐρεθίζομαι καθ' ὑπερβολὴν, ἐξοργίζομαι, γίνομαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ Κεφαλλ. (Κουβαλᾶτ. κ.ά.): Γλυκοπιᾶστηκε ὁ Γεράσιμος, ὅδε μᾶς εἶδε Κουβαλᾶτ. β) Μετοχ., γλυκοπιασμένος, ὁ ἰδιότροπος, ὁ ξύθυμος, ἀπότομος τοὺς τρόπους Κεφαλλ. (Κουβαλᾶτ. κ.ά.): Γίνεται γλυκοπιασμένον, ὅτα μαριάζῃ ἀπ' τὸ θυμὸ του Κουβαλᾶτ.

γλυκόπιασμα τό, Ζάκ. Κεφαλλ. (Ἀργοστόλ. Κουβαλᾶτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο π ι ᾶ ν ω.

1) Ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιληψίας προσβολὴ ἔνθ' ἄν. 2) Νευρικὴ κρίσις, ὑστερία Κεφαλλ. (Ἀργοστόλ. Κουβαλᾶτ. κ.ά.): Τὴν ἔπιασε γλυκόπιασμα Ἀργοστόλ.

γλυκοπικρογίνομαι πολλαχ. γλυκοπικρογίνομαι (Ἀρχαδ. Γαργαλ. Μεσσην. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ π ι κ ρ ο ς καὶ τοῦ ρ. γ ῖ ν ο μ α ι.

Πάντοτε μετ' οἰκειότητος καὶ εὐτραπέλως, ἐπὶ ἐρωτήσεως, διάγω εὐχαρίστως ἔνθ' ἄν.: Τί μοῦ γλυκοπικρογίνεσαι; Ἀρχαδ. Ἀρχίνησε νὰ ρωτᾷ τὴν ἀδερφή του μὲ χαρὰ. Τί μοῦ γλυκοπικρογίνεσαι τσῆ λέει Τριφυλ. Συνών. γ λ υ κ ο γ ῖ ν ο μ α ι. Συνών. φρ. Π ὥ ς τ ᾶ κ α λ ο π ε ρ ν ᾶ τ ε;

γλυκόπικρα ἐπίρρ. ἐνιχ. γλυκύπικρα Σ. Σκίπ., Κοχλ., 27.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ π ι κ ρ ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ λ υ κ ῦ π ι κ ρ ο ς.

Γλυκέως ἅμα καὶ πικρῶς ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Νύχτα βαθεῖα. Τὴ σιγαλὴ μόνάχα τὴν ταράζει κάποιον βιολὶ πὺ ἀλλαγινα, γλυκόπικρα στενάζει Σ. Σκίπ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόπικρος ἐπίθ. πολλαχ. γλυκύπικρος Ι. Δραγουμ., Σταμάτ., 25 Σ. Σκίπ., Προσφ. καημ., 9 Π. Νιρβαν., Λόγ. καὶ ἀντίλ., 58 Ι. Νερούλ., Κούρκ. ἀρπαγ., 29.

